

Tomasz Ingram

Katowice, 17.04.2023

Katedra Przedsiębiorczości i Zarządzania Innowacyjnego

Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach

RECENZJA

rozprawy doktorskiej mgr Ewy Popowicz

pt.: „Skuteczność komunikowania strategii wewnątrz przedsiębiorstwa”

napisanej pod kierunkiem dr hab. Joanny Radomskiej, prof. UEW

w Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu

Podstawą wydania opinii jest pismo z dnia 8 marca 2023 r. podpisane przez Dziekana Wydziału Zarządzania Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu dr hab. Esterę Piwoni-Krzeszowską, prof. UEW odnoszące się do uchwały Rady Naukowej Dyscypliny Nauki o Zarządzaniu i Jakości z dnia 2 lutego 2023r. powołującej mnie na recenzenta w przewodzie doktorskim. Praca doktorska została zakwalifikowana uzyskania stopnia doktora w dziedzinie nauk ekonomicznych, w dyscyplinie nauki o zarządzaniu. Podstawą prawną sporządzenia recenzji są zapisy art. 13 pkt. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2003 Nr 65 poz. 595 z późn. zm.).

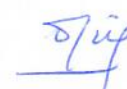
Ocena doboru problematyki badawczej, tematu rozprawy, celów i pytań badawczych

Komunikacja wewnętrzna w przedsiębiorstwie jest konsekwentnie postrzegana jako istotne wyzwanie, z którym muszą się mierzyć menedżerowie wszystkich szczebli w organizacjach. W odniesieniu do zagadnień strategicznych, stanowi ona ważny element pozwalający na wewnętrzną spójność procesów oraz mechanizm zapewniający wspólną perspektywę działań podejmowanych przez jednostki, zespoły czy komórki organizacyjne wewnątrz przedsiębiorstwa. Ważność komunikacji w organizacji nie jest kwestionowana ani z

perspektywy teorii, ani też praktyki gospodarczej. Pomimo dostrzegania przez teoretyków jej znaczenia dla realizacji zamierzeń strategicznych i operacyjnych, wiedza na temat mechanizmów zwiększających skuteczność komunikowania jest ciągle niewystarczająca, a badania w obszarze komunikacji stanowią przecież od lat trzon nauk o zarządzaniu. Pomimo donośnego znaczenia procesów komunikowania strategii w przedsiębiorstwie stan wiedzy jest jednak dalej niewystarczający. Warto wskazać, że zapytanie „*strategy communication*” w bazie Web of Science (wyszukiwanie przeprowadziłem w dniu 15.04.2023), zwraca zaledwie 23 wyniki (artykuły naukowe w kategoriach *Business* i *Management*) poświęcone zagadnieniom komunikowania strategii, co jasno wskazuje na niedostateczne nasycenie teoretyczne i empiryczne w przedmiotowym obszarze. Z tej perspektywy podjęty problem badawczy jest nie tylko aktualny, ale ma także donośne znaczenie praktyczne.

Temat rozprawy w sposób jasny odnosi się do zamierzeń badawczych i jest adekwatny w odniesieniu do celów rozprawy. Na stronach 7-8, we wstępie, Autorka przedstawia istniejącą w literaturze lukę dotyczącą mechanizmów komunikowania strategii wewnątrz przedsiębiorstwa, która stanowi naturalną podbudowę dla celu, sformułowanego na stronie 8, którym jest „eksploracja procesu komunikowania strategii skierowanego do osób zatrudnionych w organizacji”. Cel ten jest dekomponowany na 5 celów szczegółowych. Struktura celów odbiega od zazwyczaj przyjmowanych w pracach promocyjnych podziałów na cele teoriopoznawcze, metodyczne, empiryczne i praktyczne, i odnosi się przede wszystkim do części badawczej pracy, co jest podejściem oryginalnym, choć uprawnionym. W moim przekonaniu warto by pokusić się o doprecyzowanie celów zwłaszcza w obszarze teoriopoznawczym, metodycznym i praktycznym, gdyż ogólny cel przedstawiony powyżej nie oddaje w pełni zamierzeń Autorki w odniesieniu do starań i badań prowadzonych w części teoretycznej i metodycznej, a także we fragmencie wyników badań odnoszącym się do implikacji menadżerskich. Zwłaszcza, że w ostatnim akapicie zakończenia Autorka odnosi się do wkładu zarówno do teorii, metodyki, empirii i praktyki badań. Uwaga powyższa ma jednak charakter czysto subiektywny (jest wyrazem moich osobistych preferencji) i powinna być traktowana jako sugestia nieumniejszająca wartości recenzowanej rozprawy. Od strony metodycznej przedstawione cele odnoszące się do części empirycznej są poprawne i interesujące poznawczo, a moja opinia jest w tym przypadku pozytywna.

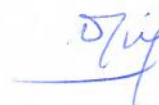
Pytania badawcze nie zostały przedstawione we wstępie, są jednak zawarte na stronach 121-122. Osiem postawionych pytań bardzo dobrze koresponduje z celami przedstawionymi we wstępie, oraz następnie powtórzonymi na stronie 122, pytania są interesujące i niesugerujące odpowiedzi, jasne i wartościowe poznawczo. Odpowiedzi na te pytania powinny doprowadzić do realizacji celu głównego oraz celów szczegółowych.

Reasumując, moja ocena doboru problematyki i zidentyfikowanej luki badawczej, skonstruowanych pytań badawczych, sposobu sformułowania celów pracy jest pozytywna, są one zgodne z tematem pracy, a Doktorantka w przedmiotowym zakresie wykazała się poziomem dojrzałości naukowej wymaganej od osoby starającej się o stopień naukowy doktora.

Ocena zakresu rozprawy, źródeł informacji i metod badawczych

Zakres tematyczny rozprawy odnosi się do zagadnień ulokowanych w naukach o zarządzaniu, a zwłaszcza do teorii zarządzania strategicznego i komunikacji w organizacji. Autorka jest w tym zakresie konsekwentna i jasno przedstawia podstawowe założenia teoretyczne, przedstawia odpowiednie, jasno rozpoznawalne teorie leżące u podstaw prezentowanych treści.

Praca oparta jest na 183 selektywnie dobranych źródłach literatury krajowej i zagranicznej, z czego 116 to źródła anglojęzyczne a 67 to źródła krajowe. Dobór literatury jest poprawny i w pełni uzasadniony postawionymi celami pracy. Choć Autorka mogłaby poszerzyć zakres przeglądu literatury i wzbogacić prezentowane wyniki przeglądu, to jednak trudno doborowi literatury zarzucić niestaranność lub niekompletność. Zwłaszcza, że Autorka odnosi się do kluczowych opracowań ściśle związanych z tematem odpowiednich fragmentów opracowania. Wysoko oceniam tabelę odnoszącą się do publikacji naukowych dotyczących komunikowania strategii z lat 2017-2020, która w syntetyczny sposób przedstawia główne nurty badawcze podejmowane w tym okresie w wiodących opracowaniach naukowych. Uważam, że Autorka mogłaby rozszerzyć zakres analizy na lata 2010-2020, lub wprost pokusić się o systematyczny przegląd literatury z tego obszaru stosując np. metodykę zaproponowaną przez W. Czakona, niemniej tabela ta w sposób wystarczający stanowi podbudowę dla identyfikacji luki przed przystąpieniem do badań jakościowych. Tym samym problem

badawczy i cel badań uzyskują szerokie wsparcie w prowadzonych studiach literatury. Od strony technicznej uważam, że tabela ta bez szkody dla struktury pracy mogła znaleźć się w rozważaniach teoretycznych, gdyż jest ich naturalnym zwieńczeniem.

Rozdział metodyczny rozprawy wskazuje na wykorzystanie metody wielokrotnego studium przypadku (Autorka analizie poddaje komunikację wewnętrzną strategii w trzech, starannie dobranych organizacjach), dobrane metody badawcze i procedura prowadzenia badań jest opisana poprawnie i obszernie, co w praktyce przekłada się na możliwość późniejszej replikacji wyników. Autorka do realizacji celów empirycznych wykorzystuje dane płynące z 18 wywiadów pogłębionych (łącznie niemal 400 stron materiału empirycznego). Przygotowane narzędzie badawcze jest poprawne i odnosi się do treści strategii, jej prezentacji, częstotliwości przepływu informacji, skuteczności komunikowania, zrozumienia treści oraz postrzeganych barier. Dobór przypadków został szczegółowo opisany, a wskazane kryteria według Flyvbjerga (por. Czakon, 2016) pozwalają na identyfikację podmiotów do badania zasadnych z perspektywy celów pracy. Także dobór informatorów do badań jest poprawny od strony metodycznej. Przeprowadzony pilotaż, którego wyniki ostatecznie zostały włączone w proces analizy, nie budzi zastrzeżeń. Wykaz kodów jakościowych etic wskazanych w tabeli 21 pozwala na syntetyczne spojrzenie na prezentowane kwestie. To, czego nieco zabrakło, to przykłady prezentujące w jaki sposób kodowanie było realizowane, niemniej samemu procesowi badawczemu trudno zarzucić nierzetelność. Całe postępowanie badawcze jest jasne, zamierzenia są czytelne, a dobrane metody poprawnie uzasadnione. Na uwagę zasługuje poprawność i staranność metodyczna Doktorantki. Szczególnie wartościowa i ukazująca dojrzałość naukową Autorki jest część poświęcona konfrontacji uzyskanych wyników badań empirycznych z literaturą przedmiotu, która stanowi częstokroć słabszą stronę rozpraw doktorskich. Także sam sposób prezentacji wyników jest zgodny ze światowymi standardami w tym zakresie.

Podsumowując ocenę zakresu rozprawy, źródeł informacji i metod badawczych należy podkreślić, że Doktorantka wykazała się dojrzałą postawą badawczą, opracowała oryginalny sposób rozwiązania istniejących problemów, przeprowadziła rozbudowane i wielowątkowe badania empiryczne, których wyniki pozwalają nie tylko na identyfikację implikacji teoretycznych, ale także opracowanie rekomendacji praktycznych. Zarówno tok

rozumowania, jak i sposób prowadzenia argumentacji i wnioskowania, są poprawne i w mojej opinii stanowią mocną stronę rozprawy.

Ocena struktury i formalnej strony pracy

Recenzowana rozprawa składa się ze wstępu, 4 rozdziałów (z których dwa pierwsze poświęcone są studiom literatury, trzeci rozdział odnosi się do przyjętej metodyki, a czwarty przedstawia wyniki badań), zakończenia, bibliografii oraz spisów tabel i rysunków, oraz jednego załącznika, odnoszącego się do zgody na udział w badaniach empirycznych. Układ pracy nie odbiega od przyjętego w rozprawach doktorskich i jest poprawny.

Praca liczy 332 strony, a podział treści pomiędzy rozdziały jest proporcjonalny i właściwy z perspektywy realizowanych celów rozprawy. W pracy zawarto 34 zestawienia tabelaryczne oraz 15 schematów (rysunków). Pracę napisano wykorzystując profesjonalny język, Autorka świadomie i poprawnie porusza się w podejmowanej tematyce a wykorzystywane sformułowania są jednoznaczne. Rysunki (schematy) i tabele są czytelne, poprawnie opisane, a Autorka powołuje się na nie i omawia je w treści. Całość jest starannie przygotowana i poprawna pod względem językowym. Drobnie zastrzeżenie może budzić nie zawsze jednorodne formatowanie bibliografii, niemniej czytelnik nie powinien mieć trudności z dotarciem do przywoływanych, cytowanych publikacji. Autorka w części teoretycznej często wykorzystuje wypunktowania i listy numerowane, których osobiście nie jestem zwolennikiem, bo nadaje to tej części rozprawy charakter konspektu, niemniej nie jest to błąd techniczny, a moja uwaga jest w tym przypadku wyrazem osobistych preferencji. Od strony formalnej i językowej praca nie budzi większych zastrzeżeń.

Podsumowując ocenę układu i formalnej strony pracy pragnę stwierdzić, że w moim przekonaniu recenzowana rozprawa spełnia w tym zakresie wymogi stawiane rozprawom doktorskim.

Ocena merytoryczna pracy

Wstęp recenzowanej rozprawy doktorskiej jasno wskazuje na istniejącą w literaturze lukę poznawczą wartą wypełnienia w odniesieniu do skuteczności komunikacji strategii wewnątrz organizacji. Autorka trafnie wskazuje na braki w istniejącej wiedzy z tego obszaru, co prowadzi do postawienia celu głównego rozprawy, a następnie jego dekompozycji na cele cząstkowe, o

czym pisałem w części poświęconej celom pracy. Przedstawione, proponowane postępowanie badawcze jest w tym zakresie poprawne i nie budzi zastrzeżeń.

W rozdziale pierwszym Autorka rozważania rozpoczyna od istoty komunikacji w organizacji. Trzon rozważań stanowią w tym przypadku analizy literatury przede wszystkim krajowej, co ma swoje uzasadnienie dosyć dobrym rozpoznaniem przedmiotowego zjawiska przez polskich badaczy. Duża liczba list numerowanych i wypunktowań stanowi słabszą część pracy, niemniej sam sposób argumentowania i dobór treści są zasadne z perspektywy celów pracy. Wykorzystane schematy porządkują wiedzę i stanowią dobry punkt wyjścia do prowadzonych wywodów. Stosowane przez Autorkę podziały treści porządkują dyskusję, a selektywnie dobrane źródła literatury stanowią dobrą ilustrację dla prowadzonych analiz. W moim przekonaniu śródtytuły mogłyby bez straty dla wartości pracy zostać usunięte, niemniej zważywszy na wielowątkowość podejmowanej problematyki można zaakceptować i uznać ich stosowanie za zasadne. Rozdział mógłby jednak zostać skrócony, a obszernie zestawienia mogłyby być lepiej i obszerniej podsumowane w formie wniosków autorskich. Niemniej, rozdział pierwszy jest spójny i stanowi dobre wprowadzenie do rozdziału drugiego, przedstawiającego kwestie związane ze skutecznością komunikowania strategii.

Rozdział drugi rozpoczynają analizy dotyczące komunikacji strategii wewnątrz przedsiębiorstwa; w tej części opracowania Autorka silniej odnosi się do literatury zachodniej, która została poprawnie dobrana i ilustruje prezentowane kwestie. Wywód jest spójny, dojrzały, kolejność prezentowanych treści logiczna i prowadząca od zagadnień natury ogólnej do bardziej szczegółowych aspektów związanych z komunikowaniem strategii. Stosowane wytłuszczenia wskazują jednoznacznie na kluczowe poruszane kwestie i ułatwiają lekturę. Punkt drugi jest szczególnie interesujący z mojej perspektywy – Autorka odnosi się do relatywnie słabo rozpoznanego w literaturze zagadnienia pomiaru komunikacji strategii. Omawiając proces, cele, pomiar skuteczności oraz bariery i korzyści związane z pomiarem skuteczności komunikowania Autorka prezentuje stan wiedzy w przedmiotowym zakresie, porządkuje wiedzę i wprowadza czytelnika w zagadnienia relatywnie rzadko poruszane w literaturze. To wartościowa część fragmentu teoretycznego pracy.

Podsumowując część teoretyczną pracy, w moim przekonaniu, w porównaniu do dwóch pozostałych części, mogłaby ona zostać zmodyfikowana tak, aby w większym stopniu prezentować również autorskie przemyślenia dotyczące prezentowanych treści. Niemniej, od

strony jej struktury i doboru treści trudno dopatrzeć się w tym fragmencie znaczących uchybień.

Rozdział trzeci rozpoczyna się od ukazania luki badawczej, która w swojej naturze nosi znamiona przeglądu literatury i bez straty mogłaby stanowić część teoretyczną rozprawy. Bardzo wartościowe w tym zakresie są syntezy czynione przez Autorkę na stronach 111-120. To zdecydowanie mocna stron recenzowanej rozprawy. Wnioski płynące z przeglądu literatury są dojrzałe, starannie uporządkowane i należycie wsparte w pozycjach literatury zachodniej. To wartościowe studium zagadnień związanych z komunikacją strategii wewnątrz przedsiębiorstwa. W dalszej części przedstawiono problem badawczy i cel badań, co jest powieleniem (zasadnym) treści prezentowanych we wstępie. Następnie zaprezentowano informacje dotyczące przedmiotu badań oraz założenia metodyczne postępowania badawczego. Tę część pracy oceniam bardzo wysoko, Autorka wykazuje się wiedzą dotyczącą zasad projektowania badań empirycznych w naukach o zarządzaniu, postępowanie jest w sposób jednoznaczny opisane. Stanowi to bardzo mocną stroną recenzowanej pracy. Wysoko oceniam również treści odnoszące się do zapewniania jakości i rzetelności badań, co utwierdza mnie w przekonaniu o solidnym warsztacie metodycznym Doktorantki. Po tym fragmencie następuje opis organizacji badań empirycznych, gdzie przedstawiono metody i techniki badawcze wykorzystane w procesie. Opis narzędzia badawczego jest poprawny i również świadczy o dojrzałości naukowej Pani Magister. Zastrzeżeń nie budzi również dobór przypadków, który uznaję za trafny z perspektywy realizacji celów badań. Rozdział kończą informacje dotyczące realizacji badań oraz i krótki fragment odnoszący się do przyjętej metody opracowania wyników. W części tej mocną stroną są przedstawione kody wyłonione w procesie badawczym, a brakuje nieco przykładów kodowania, które mogłyby służyć jako praktyczne ukazanie przyjętej metody kodowania „zdarzenie po zdarzeniu”. Część metodyczna jest silną stroną rozprawy, a Autorka udowadnia w niej umiejętność zaprojektowania badań empirycznych, technicznego ich przygotowania i przeprowadzenia oraz umiejętność analizy danych.

Wyniki badań, przedstawione w rozdziale czwartym, stanowią mocny punkt rozprawy. Przyjęte podejście opisu przypadku po przypadku, bogato ilustrowane przykładami wypowiedzi respondentów oraz syntetycznie podsumowane w tabelach pozwala na dostrzeżenie specyfiki badanych organizacji. Część ta prezentuje kompetencję Doktorantki w

zakresie opracowania wyników badań, a syntezy i podsumowania wskazują na umiejętność wyciągania wniosków z prowadzonych analiz. Są one w mojej opinii uzasadnione i poprawne. Punkt 4.2., odnoszący się do dyskusji wyników badań jest niezwykle wartościową lekturą zważywszy na konfrontowanie wyników badań ze stanem wiedzy prezentowanym w dotychczasowych opracowaniach naukowych. Porównania przypadków oraz odniesienie wyników do literatury ukazują umiejętność identyfikacji wzorców w wypowiedziach respondentów oraz krytycznego spojrzenia na prezentowane treści. Zwieńczeniem tej części opracowania jest model procesu komunikacji strategii wewnątrz przedsiębiorstwa (s. 299, schemat 15) odnoszący się do celów, działań i charakterystyk kadry zarządzającej, sposobów przekazywania treści oraz procesów zarządczych, charakterystyk pracowników oraz efektów procesu komunikacji. To syntetyczne ujęcie wynikające z przeprowadzonych wywiadów i skonfrontowanych z wynikami analiz literatury jest nie tylko koncepcyjnym uporządkowaniem, swoistą mapą procesu, ale także udaną próbą teoretycznego ujęcia tego złożonego zagadnienia w funkcjonowaniu współczesnych organizacji. Treści tej części uzupełniają rekomendacje dla menedżerów, które wskazują na umiejętność przeniesienia wniosków o wysoce teoretycznym charakterze na praktyczne działania stosowane w organizacjach. Część tę kończą syntetyczne rozważania dotyczące rygoru metodycznego, ograniczeń i kierunków dalszych badań. W tym aspekcie, w moim przekonaniu, ograniczenia oraz dalsze kierunki badań z jednej strony świadczą o świadomości i znajomości tematu przez Autorkę, z drugiej strony bardzo syntetyczne potraktowanie tych treści budzi pewien niedosyt. Uważam, że poświęcenie większej uwagi tej opcjonalnej części rozprawy pozwoliłoby na lepsze ukazanie dojrzałych kompetencji analitycznych Doktorantki, jej warsztatu i wiedzy dotyczącej procesów komunikacji strategii i znacząco wzbogaciło rozprawę.

Całość rozprawy podsumowana jest syntetycznie w zakończeniu, a Autorka w odnosi się w tej części do wzbogacenia wiedzy w obszarze teoriopoznawczym, empirycznym i aplikacyjnym – do czego odniesienia zabrakło niestety we wstępie. Niemniej, część ta naturalnie klamruje podejmowane rozważania.

Podsumowując merytoryczną stronę pracy należy stwierdzić, że jest to opracowanie kompletne i spójne, Autorka jest zdolna do krytycznej analizy treści prezentowanych w literaturze przedmiotu, potrafi samodzielnie syntetyzować wiedzę oraz porządkować ją, identyfikować istniejące w niej luki i problemy warte rozwiązania. Jest także należycie

przygotowana do samodzielnego opracowywania metodyki badań pozwalającej na rozwiązywanie problemów występujących w organizacjach. Od strony metodycznej podkreślić należy dojrzałość badawczą wyrażającą się w umiejętnościach projektowania badań, doboru odpowiednich metod i technik, analizy danych i wnioskowania. Na szczególną uwagę zasługuje umiejętność konfrontowania wyników badań empirycznych z dotychczasowym dorobkiem teoretycznym oraz generowania teorii płynącej z dokonanych analiz. Wszystko to tworzy obraz dojrzałej naukowo osoby posiadającej umiejętności do prowadzenia samodzielnych badań naukowych. Autorka w pracy rozwiązuje w sposób twórczy i oryginalny donośny i istotny teoretycznie i praktycznie problem naukowy odnoszący się do skuteczności komunikowania strategii wewnątrz organizacji, odnosząc się do ujęcia procesowego.

Lektura rozprawy prowadzi mnie do postawienia dwóch pytań odnoszących się do zaprezentowanych na modelu – schemacie 15 treści syntetycznie przedstawiających wyniki prowadzonego postępowania badawczego. Są one następujące:

1. Jakie style kierowania i charakterystyki kadry zarządzającej umożliwiają i ułatwiają procesy komunikowania strategii przyczyniając się do osiągnięcia pożądanych, korzystnych dla organizacji efektów?
2. Jaką rolę dla skuteczności komunikowania strategii mają charakterystyki pracowników organizacji (wiek, płeć, wykształcenie, staż pracy)?

Podsumowując ocenę merytorycznej strony pracy, pomimo drobnych, dyskusyjnych uwag, pragnę stwierdzić, że rezultaty, osiągnięte w teoretycznej, metodycznej i empirycznej warstwie recenzowanej rozprawy stanowią dobrą podstawę do nadania mgr Ewie Popowicz stopnia doktora nauk ekonomicznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu. W stopniu niebudzącym wątpliwości Doktorantka zrealizowała cele rozprawy, odpowiedziała na postawione pytania badawcze oraz poprawnie metodologicznie rozstrzygnęła dylematy w nich podniesione. Wnioski formułowane przez Doktorantkę są poprawne, wynikają z prowadzonego postępowania analitycznego, badania zaprojektowane i przeprowadzone zostały we właściwy sposób. Przyczyniają się one do poszerzenia wiedzy na temat skuteczności komunikowania strategii wewnątrz przedsiębiorstwa i posiadają istotną wartość dla nauk o zarządzaniu – zarówno w wymiarze naukowym jak i utylitarnym.

Konkluzja recenzji

Analiza rozprawy doktorskiej Magister Ewy Popowicz prowadzi mnie do konkluzji, że zgodnie z wymogami określonymi w artykule 13 punkt 1 Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki z dnia 14 marca 2003r. (Dz. U. 2003, Numer 65, pozycja 595, z późniejszymi zmianami), Doktorantka spełnia wymagania prawne formułowane w rzeczonyj ustawie w stopniu satysfakcjonującym. Moja ocena rozprawy jest w pełni pozytywna, a za taką opinią przemawiają przede wszystkim:

1. Sformułowanie, podjęcie i rozwiązanie istotnego problemu naukowego z dyscypliny nauk o zarządzaniu;
2. Solidna podbudowa teoretyczna prowadzonych rozważań wskazująca na znajomość stanu wiedzy z dyscypliny;
3. Autorska, starannie opracowana i konsekwentnie realizowana metodyka oparta na adekwatnie dobranych narzędziach badawczych i analitycznych, która świadczy o znajomości warsztatu metod jakościowych;
4. Interesujące i poprawnie uargumentowane wnioski i rekomendacje prowadzonych badań.

Podsumowując, uważam, że rozprawa zawiera oryginalne rozwiązanie interesującego poznawczo i ważnego z perspektywy teoretycznej i praktycznej problemu naukowego – zagadnienia komunikowania strategii wewnątrz organizacji, dokumentuje dokładne rozeznanie Autorki w poruszanej problematyce oraz wskazuje na umiejętności samodzielnej pracy naukowej, w tym prowadzenia badań naukowych zgodnie ze światowymi standardami.

Mając na uwadze wszystkie wskazane atuty recenzowanej pracy wnoszę do Rady Naukowej Dyscypliny Nauki o Zarządzaniu i Jakości Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, o przyjęcie pracy doktorskiej pt. „Skuteczność komunikowania strategii wewnątrz przedsiębiorstwa” autorstwa Pani Magister Ewy Popowicz i dopuszczenie jej do publicznej obrony.

Katowice, dnia 17 kwietnia 2023